

[Domov](#) > ... > [Družinske Zadeve In Dedovanje](#) > [Starševska Odgovornost – Pravica Do Varstva In Vzgoje Otroka Ter Stikov](#) > Estonia

Starševska odgovornost – pravica do varstva in vzgoje otroka ter stikov

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Kaj dejansko pomeni pravni izraz „starševska odgovornost“? Kakšne so pravice in obveznosti nosilca starševske odgovornosti?

Starševska skrb pomeni pravico do varstva in vzgoje otroka, ki je dolžnost in pravica staršev, da skrbijo za mladoletnega otroka. Pravica do varstva in vzgoje zajema pravico do skrbi za otrokovo osebnost (t. i. *skrb za otrokovo osebnost*), pravico do upravljanja otrokovega premoženja (v nadaljnjem besedilu: *skrb za premoženje*) in pravico do odločanja o vprašanih, povezanih z otrokom. Skrb za premoženje zajema pravico in dolžnost upravljati otrokovo premoženje, vključno z zastopanjem otroka. To ne posega v pravico otroka, da samostojno upravlja svoje premoženje, kadar tako določa zakon.

Starša lahko odločata v zvezi s svojim mladoletnim otrokom, kar pomeni, da imata pravico odločati o vprašanih otrokovega dnevnega življenja (t. i. običajna skrb). Odločitve o vprašanih dnevnega življenja je treba običajno razumeti kot sprejemanje pogostih vsakodnevnih odločitev, ki nimajo dolgotrajnega vpliva na otrokov razvoj. Tisti od staršev, ki lahko odloča, ima tudi pravico do varstva in vzgoje, pa tudi pravico do zastopanja mladoletnega otroka. Starša s skupnim varstvom in vzgojo otroka imata tudi skupno pravico do zastopanja.

Oba starša imata pravico do stikov, kar pomeni dolžnost in pravico obeh staršev do osebne komunikacije z otrokom. Pravica staršev do stikov ni odvisna od obstoja pravice do varstva in vzgoje. Starši imajo do svojih mladoletnih otrok tudi obveznost preživljanja.

2 Kdo je ponavadi nosilec starševske odgovornosti do otroka?

Medsebojne pravice in dolžnosti staršev in otrok izhajajo iz očetovstva in materinstva, ki se v zvezi z otrokom ugotovi v skladu z zakonsko določenim postopkom. Za mater otroka velja ženska, ki ga rodi. Za očeta otroka pa velja moški, ki ga je spočel. Šteje se, da je otroka spočel moški, ki je bil ob otrokovem rojstvu poročen z otrokovo materjo, ali moški, ki je očetovstvo priznal, ali moški, čigar očetovstvo je ugotovilo sodišče.

Starševsko skrb v obliki pravice do varstva in vzgoje otroka izvajata skupaj oba starša, ki sta sklenila zakonsko zvezo. Če starša ob otrokovem rojstvu med seboj nimata sklenjene zakonske zveze, imata skupno varstvo in vzgojo, razen če ob predložitvi izjave o priznanju očetovstva izrazita željo, da se pravica do varstva in vzgoje dodeli le enemu od staršev.

V primerih, ko noben od staršev mladoletnega otroka nima pravice do zastopanja ali ko ni mogoče ugotoviti izvora otroka, se temu otroku imenuje skrbnik. Ta ima v takih primerih pravico do varstva in vzgoje. Njegova naloga je zagotoviti vzgojo otroka ter varovati njegove osebne in premoženjske koristi.

Zakoniti skrbnik je lahko vsaka odrasla fizična ali pravna oseba s polno poslovno sposobnostjo, na primer otrokov sorodnik, tretja oseba ali pravna oseba (družba ali lokalna uprava). Pravna oseba se imenuje za skrbnika, če ni mogoče najti ustrezne fizične osebe ali če tako želi starš v oporoki ali dedni pogodbi. Pravna oseba mora za

osebe pod svojim skrbništvom sistematično poiskati skrbnike, ki so fizične osebe, ter takim skrbnikom zagotavljati nasvete in usposabljanje.

Naloge zakonitega skrbnika do njegovega imenovanja začasno opravlja podeželska občina ali mestna uprava otrokovega prebivališča, kot je navedeno v registru prebivalstva, če so izpolnjeni osnovni pogoji za vzpostavitev skrbništva. Podeželska občina ali mestna uprava imata pri izvajanju nalog skrbnika pravice in dolžnosti zakonitega skrbnika.

3 Ali je mogoče za izvrševanje starševske odgovornosti določiti drugo osebo, če starši tega nočejo ali ne želijo?

Če starša nista sposobna ali pripravljena izvajati starševske skrbi do svojega otroka, lahko dasta soglasje za oddajo otroka v posvojitev. Soglasje enega od staršev za oddajo otroka v posvojitev lahko začne veljati šele osem tednov po rojstvu otroka, predloga za posvojitev pa ni mogoče vložiti pri sodišču, dokler ne začne veljati starševsko soglasje. S soglasjem enega od staršev se lahko otrok preda v skrb osebi, ki ga želi posvojiti, še pred začetkom veljavnosti soglasja za oddajo v posvojitev.

Če nobeden od staršev mladoletnega otroka nima pravice do zastopanja ali če ni mogoče ugotoviti izvora otroka, sodišče odloči o imenovanju skrbnika na lastno pobudo ali na zahtevo občinske ali mestne uprave ali zainteresirane osebe.

4 Kako se ureja vprašanje starševske odgovornosti, če se starša razvežeta ali razideta?

Če se starša razvežeta ali prekineta življenjsko skupnost, se morata odločiti, kako rešiti nadaljnja vprašanja glede pravice do varstva in vzgoje. Starša s pravico do varstva in vzgoje se lahko dogovorita, kako urediti skupno izvajanje pravice do zastopanja, sprememba pravice do varstva in vzgoje, vključno s prenehanjem skupnega varstva in vzgoje, pa je mogoča le pri sodišču.

Vsak od staršev ima pravico, da od sodišča v postopku na predlog zahteva, da mu je otrok zaupan v skupno ali izključno varstvo in vzgojo. Sodišče lahko v postopku na podlagi tožbe odloča o sporu glede varstva in vzgoje otroka, če se to zahteva v tožbi za razvezo zakonske zveze ali plačilo preživnine.

5 Katere formalnosti morata starša spoštovati pri sklenitvi sporazuma o starševski odgovornosti, da je ta sporazum pravno zavezujoč?

Starši s pravico do varstva in vzgoje lahko prosto urejajo skupno izvajanje pravice do zastopanja, pravico do varstva in vzgoje, vključno s prenehanjem skupnega varstva in vzgoje, pa je mogoče spremeniti le pri sodišču. Vprašanja glede varstva in vzgoje otroka se rešijo in opredelijo s pravno zavezujočo odločbo sodišča. Glavno vodilo sodišč pri obravnavi zadev, ki se nanašajo na otroke, so otrokove koristi, pri čemer se upoštevajo vse okoliščine in pravni interes upoštevanih oseb. Spori v zvezi z varstvom in vzgojo so zadeve družinskega prava, ki jih obravnavajo sodišča na predlog in o njih odločajo s sodno odločbo. Starš mora za določitev svojih pravic v zvezi z otrokom pri sodišču vložiti predlog.

6 Katera alternativna sredstva so za reševanje spora zunaj sodišča na voljo staršem, kadar se ti ne morejo sporazumeti o starševski odgovornosti?

Starši s pravico do varstva in vzgoje lahko prosto urejajo skupno izvajanje pravice do zastopanja, pravico do varstva in vzgoje, vključno s prenehanjem skupnega varstva in vzgoje, pa je mogoče spremeniti le pri sodišču. Starši lahko dogovor dosežejo tudi s pomočjo nacionalne službe za družinsko mediacijo. Ta služba je namenjena staršem, ki so prenehali življenjsko skupnost ali so v postopku prenehanja življenjske skupnosti, imajo skupaj vsaj enega mladoletnega otroka in se niso uspeli dogovoriti o zadevah v zvezi z otrokovo ureditvijo prebivanja (npr. o ureditvi stikov in preživnini).

Nacionalna služba za družinsko mediacijo je za starše brezplačna, do nje pa lahko dostopajo prek odbora za

socialno zavarovanje (*Sotsiaalkindlustusamet*). Rezultat postopka družinske mediacije je starševski dogovor, ki ga podpišeta oba starša. Starševski dogovor, ki ga odobri odbor za socialno zavarovanje, je izvršljiv instrument. Ko se starši obrnejo na službo za družinsko mediacijo, jih lokalna uprava podpira in jim svetuje.

Sodišča so v sodnih postopkih pri določitvi ureditve stikov z otrokom tudi pravni organ, ki poskuša doseči dogovor med staršema glede stikov z otrokom. Sodišče čim prej zasliši zadevni stranki in ju opozori, da lahko izkoristita pomoč družinskega svetovalca, zlasti da se doseže skupno stališče o varstvu in vzgoji otroka ter odgovornosti zanj. Sodišče lahko postopke v zvezi z otrokom začasno ustavi, če to ne povzroči zamude, ki škodi otrokovim koristim, in če sta se zadevni stranki pripravljene udeležiti svetovanja zunaj sodišča ali če iz drugih razlogov meni, da bi se zadeva lahko rešila z dogovorom med strankama.

7 O katerih vprašanjih v zvezi z otrokom lahko odloča sodnik, če starša zadevo predložita sodišču?

V pristojnost sodišč so vključene zadeve, ki se nanašajo na pravico staršev do stika z otrokom, spremembe pravice do varstva in vzgoje, ponovno vzpostavitev pravice do varstva in vzgoje, obveznost plačevanja preživnine in spremembe zneska preživnine na zahtevo enega od staršev.

8 Če sodišče odloči, da ima eden od staršev izključno pravico do varstva in vzgoje otroka, ali to pomeni, da odloča o vsem v zvezi z otrokom brez predhodnega posvetovanja z drugim od staršev?

Medsebojne pravice in dolžnosti staršev in otrok izhajajo iz očetovstva ali materinstva, ki se ugotovi v skladu z zakonsko določenim postopkom, kar pomeni, da mora starš, katerega potomec je otrok, za otroka skrbeti. Medsebojne pravice in dolžnosti staršev in otroka so odvisne od tega, komu je otrok zaupan v varstvo in vzgojo, kar pomeni, da če je zaupan le enemu od staršev, lahko ta odloča o vseh vprašanjih v zvezi z otrokom, ne da bi se moral predhodno posvetovati z drugim staršem.

Eden od staršev ima lahko izključno pravico do varstva in vzgoje od trenutka otrokovega rojstva, če na primer oče v izjavi o priznanju očetovstva izrazi željo, da se starševska skrb podeli le enemu od staršev. Enemu od staršev je lahko otrok zaupan v izključno varstvo in vzgojo tudi v naslednjih treh primerih.

Enemu od staršev se otrok v izključno varstvo in vzgojo dodeli, če pri sodišču v postopku na predlog zahteva, da mu je otrok zaupan v skupno ali izključno varstvo in vzgojo. Eden od staršev tako ureditev običajno zahteva, če je življenjska skupnost staršev, katerim je otrok zaupan v skupno varstvo in vzgojo, dokončno prenehala ali sicer v prihodnje ne želita izvajati varstva in vzgoje skupaj.

Eden od staršev izvaja izključno pravico do varstva in vzgoje tudi, če imata starša pravico do skupnega varstva in vzgoje, vendar je bila pravica enega od staršev začasno prekinjena. Če je izključno varstvo in vzgoja otroka, dodeljeno enemu od staršev na podlagi zakona ali sodne odločbe, začasno prekinjeno in se ne pričakuje, da bodo razlogi za začasno prekinitev prenehali, sodišče dodeli pravico do varstva in vzgoje drugemu od staršev, če je to v otrokovo korist.

Sodišče varstvo in vzgojo otroka dodeli drugemu od staršev tudi, če tisti od staršev z izključnim varstvom in vzgojo umre ali če mu je pravica do varstva in vzgoje odvzeta, razen če je to v nasprotju z otrokovo koristjo.

9 Če sodišče odloči, da imata starša skupno pravico do varstva in vzgoje otroka, kaj to pomeni v praksi?

Če imata starša skupno varstvo in vzgojo, izvajata skupno varstvo in vzgojo v zvezi z otrokom in opravljata dolžnosti, ki iz tega izhajajo, na lastno odgovornost in soglasno, pri čemer upoštevata splošno dobro počutje otroka. Starša, ki imata skupno varstvo in vzgojo otroka, imata tudi skupno pravico do zastopanja.

Če starša, ki izvajata skupno varstvo in vzgojo, ne dosežeta dogovora glede vprašanja, pomembnega za otroka, lahko sodišče na zahtevo enega od staršev pristojnost za odločanje v tem vprašanju dodeli enemu od staršev. Če sodišče prepustitev odločanja prenese na tistega od staršev, ki izvaja to pravico, mu lahko izvajanje odločanja

omeji ali naloži dodatne obveznosti.

10 Pri katerem sodišču ali organu je treba vložiti vlogo v zvezi s starševsko odgovornostjo? Katere formalnosti je treba upoštevati in katere dokumente je treba priložiti k vlogi?

V sporih v zvezi z varstvom in vzgojo otrok odločajo okrajna sodišča. Predlagatelj mora v primeru spora v zvezi s pravico do varstva in vzgoje pri okrajnem sodišču vložiti predlog za odločbo v postopku na predlog. Predlog je treba vložiti pri okrajnem sodišču v kraju otrokovega prebivališča.

V predlogu je treba navesti ime sodišča, osebne podatke predlagatelja, osebe, na katero se zadeva nanaša, in njihovih otrok ter izrecno zahtevo predlagatelja. Poleg tega mora vsebovati dejstva zadeve, predlagatelj pa mora navesti in predložiti dokaze, ki so mu na voljo. Predlog mora podpisati predlagatelj ali njegov zastopnik. Če ga podpiše zastopnik, mu je treba priložiti pooblastilo ali drugo listino, iz katere je razvidna pravica do zastopanja.

Predlog in dokazne listine se sodišču predložijo pisno v estonščini. Če zahtevke, predlog, pritožba ali ugovor, ki ga stranka v postopku predloži sodišču, ni v estonščini, sodišče določi rok, v katerem mora oseba, ki je tako listino predložila, zagotoviti prevod v estonščino.

Sodišče lahko o zadevah, ki se nanašajo na določitev pravic staršev v zvezi z otrokom, in ureditev stikov z njim, tj. v zadevah v zvezi z varstvom in vzgojo, odloča tudi v okviru tožbe, če se to zahteva hkrati z razvezo zakonske zveze ali plačilom preživnine.

11 Kateri postopek se pri tem uporablja? Ali je na voljo skrajšani postopek?

Sodišča obravnavajo zadeve v zvezi z varstvom in vzgojo otrok na predlog v skladu z določbami o tožbi, pri čemer upoštevajo razlike, določene glede postopka na predlog (glej zakonik o civilnem postopku (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*) (1)).

Sodišče lahko v nujnem postopku v zvezi z otrokom odloča le o zahtevku za preživnino zoper tistega od staršev, ki živi ločeno od mladoletnega otroka. Zadev v zvezi z varstvom in vzgojo otrok ni mogoče obravnavati v poenostavljenem postopku. Zadeve v zvezi z varstvom in vzgojo otrok se obravnavajo na predlog, zato se razlikujejo od običajne tožbe. Sodišče v zadevah, obravnavanih na predlog, ugotavlja dejstva in v ta namen zbira potrebne dokaze, razen če zakon ne določa drugače. Sodišče ni vezano na predloge ali dejstva, ki jih predložita stranki v postopku, niti na njuno oceno dejstev, razen če zakon ne določa drugače. Tudi zahteve glede vodenja zapisnika obravnave in glede vročanja listin so manj stroge. V zadevah v zvezi z varstvom in vzgojo otrok lahko sodišča tudi sprejmejo ukrepe, da se izvajanje varstva in vzgoje ali stikov z otrokom uredi med postopkom ali da se dogovori upoštevajo v prihodnje.

Sodišče lahko sprejme previdnostne ali začasne ukrepe, če meni, da bi bilo izvrševanje sodbe brez takih ukrepov oteženo ali onemogočeno. Začasno pravno varstvo v družinski zadevi na podlagi vloge lahko uvede vsako sodišče, na območju krajevne pristojnosti katerega je treba uporabiti zadevni ukrep. Med takimi ukrepi so na primer predaja otroka drugemu od staršev ali izvršitev pravne preživninske obveznosti, vključno z možnostjo, da mora toženec plačati preživnino med postopkom ali zagotoviti varščino za ta namen.

(1) Zakonik o civilnem postopku (RT I 2005, 26, 197; RT I, 21.6.2014, 58). Na spletu: <https://www.riigiteataja.ee/akt/121062014058?leiaKehtiv>.

12 Ali je mogoče dobiti pravno pomoč za kritje stroškov postopka?

Če sodišče ugotovi, da fizična oseba zaradi svojega finančnega položaja ne zmore plačati stroškov postopka, jo lahko v celoti ali delno oprosti plačila stroškov pravne pomoči in plačila državne takse.

13 Ali je mogoče vložiti pritožbo zoper odločbo o starševski odgovornosti?

Odločba, izdana v postopku na predlog, je sodna odločba, za katero se uporabljajo določbe glede sodnih odločb, izdanih v tožbi, razen če zakon ne določa drugače. Zoper odločbo o pravici do varstva in vzgoje se lahko vložijo

pritožba v skladu s splošnimi določbami o pritožbenem postopku, če pritožnik meni, da odločba sodišča prve stopnje temelji na kršitvi pravne določbe (če na primer sodišče prve stopnje napačno uporabi materialno- ali procesnoppravno določbo). Iz zgoraj navedenih razlogov se lahko pri vrhovnem sodišču vložijo tudi kasacijska pritožba.

14 V nekaterih primerih je morda treba pri sodišču ali drugem organu vložiti zahtevek za izvršitev odločbe o starševski odgovornosti. Kateri postopek se pri tem uporablja?

Zadeve v zvezi z varstvom in vzgojo otrok se obravnavajo v postopkih na predlog. V družinskih zadevah, ki se obravnavajo na predlog, sodišče izda odločbo, ki je izvršljiva od datuma začetka veljavnosti, razen če zakon ne določa drugače. Odločba, izdana v postopku na predlog, je izvršljiv instrument. Če dolžnik odločbe o varstvu in vzgoji otrok ne izpolni prostovoljno, se ta izvrši v izvršilnem postopku na podlagi vloge tožnika. Tožnik mora v ta namen vložiti zahtevek pri sodnem izvršitelju v kraju stalnega ali običajnega prebivališča dolžnika ali v kraju, kjer je njegovo premoženje. V zadevi, ki se nanaša na stike z otrokom, sodni izvršitelj v izvršilnem postopku sodeluje s predstavnikom lokalne uprave kraja prebivališča otroka ali v izjemnih primerih kraja prebivališča preživninskega zavezanca, pri čemer mora imeti navedeni predstavnik izkušnje z delom z otroki. Po potrebi lahko sodni izvršitelj lokalni upravi predlaga, naj se otrok začasno namesti v socialnovarstveno ustanovo. Če preživninski zavezanec ovira izvršitev odločbe, se mu lahko naloži denarna kazen.

15 Kaj je treba storiti, da se odločba o starševski odgovornosti, ki jo izda sodišče v drugi državi članici, prizna in izvrši v tej državi članici?

V skladu z Uredbo Sveta Evropske unije (EU) 2019/1111, ki ureja pristojnost, priznavanje in izvrševanje odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o mednarodnem protipravnem odvzemu otrok, je sodna odločba, izdana v eni državi članici, v drugi državi članici priznana, ne da bi bil za to potreben kakšen poseben postopek. Uredba se uporablja v vseh državah članicah Evropske unije, razen na Danskem.

Sodna odločba, izdana v državi članici o izvajanju starševske skrbi glede otroka, ki je v tej državi članici izvršljiva in ki je bila vročena in je izvršljiva, se v drugi državi članici izvrši, ko se v njej na predlog zainteresirane strani razglasi izvršljivost take sodne odločbe. Zato je treba pri sodišču vložiti predlog za razglasitev izvršljivosti.

Sodišče, pri katerem je treba vložiti predlog, je navedeno [tukaj](#).

Stranka, ki zahteva priznanje sodne odločbe ali mu nasprotuje ali ki zahteva razglasitev izvršljivosti, mora predložiti:

1. izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za potrditev njegove verodostojnosti, in
2. potrdilo o sodni odločbi v zvezi s starševsko odgovornostjo.

Obrazec je na voljo [tukaj](#).

Sodna odločba, ki se nanaša na starševsko odgovornost, se ne prizna, če:

1. je tako priznanje očitno v nasprotju z javnim redom države članice, v kateri se priznanje zahteva, pri čemer se upošteva otrokova korist;
2. je bila izrečena v nenavzočnosti, če odsotni osebi pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje ni bilo vročeno pravočasno in na način, da bi lahko pripravila obrambo, razen če je ugotovljeno, da se ta oseba s sodno odločbo nedvoumno strinja;
3. na zahtevo osebe, ki trdi, da sodna odločba posega v njeno starševsko skrb, če je bila izdana, ne da bi bila tej osebi dana možnost, da se izjavi;
4. ni združljiva s poznejšo sodno odločbo o starševski skrbi, izdano v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;
5. ni združljiva s poznejšo sodno odločbo o starševski skrbi, izdano v drugi državi članici ali tretji državi, kjer ima otrok običajno prebivališče, če poznejša sodna odločba izpolnjuje potrebne pogoje za priznanje v državi članici, kjer se priznanje zahteva, ali
6. postopek iz člena 82 Uredbe Sveta (ES) št. 2019/1111 ni bil upoštevan.

16 Pred katerim sodiščem v tej državi članici lahko nasprotujem priznanju in izvršitvi odločbe o starševski odgovornosti, ki jo je izdalo sodišče v drugi državi članici? Kateri postopek se uporablja v teh primerih?

Sodišče, pri katerem je treba vložiti predlog, je navedeno [tukaj](#).

Stranka, ki zahteva priznanje sodne odločbe ali mu nasprotuje ali ki zahteva razglasitev izvršljivosti, mora predložiti:

1. izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za potrditev njegove verodostojnosti, in
2. potrdilo o sodnih odločbah v zvezi s starševsko odgovornostjo iz člena 36 Uredbe Sveta (ES) št. 2019/1111.

Obrazec je na voljo [tukaj](#).

17 Katero pravo se uporablja v postopku o starševski odgovornosti, če otrok ali stranki ne prebivata v tej državi članici ali imata različno državljanstvo?

Estonki zakon o mednarodnem zasebnem pravu (*Rahvusvahelise eraõiguse seadus*) določa, da se v družinskem pravu razmerja med otrokom in starši urejajo s pravom države otrokovega prebivališča.

Poleg tega se Haaška konvencija iz leta 1996 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok uporablja med državami, ki so podpisnice Konvencije.

Določitev prava, ki se uporablja, je lahko odvisna tudi od sporazumov o pravni pomoči. Republika Estonija ima sklenjene naslednje sporazume o pravni pomoči:

- sporazum med Republiko Latvijo, Republiko Estonijo in Republiko Litvo o pravni pomoči in pravnih razmerjih (1993);
- sporazum med Republiko Estonijo in Rusko federacijo o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah (1993);
- sporazum med Republiko Estonijo in Ukrajino o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih in kazenskih zadevah (1995);
- sporazum med Estonijo in Poljsko o dodelitvi pravne pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah (1999).

Ker so vse pogodbenice sporazumov o pravni pomoči, sklenjenih z Litvo, Latvijo in Poljsko, tudi podpisnice Haaške konvencije iz leta 1996, so se pogodbenice dogovorile za uporabo določb navedene konvencije pri določanju prava, ki se uporablja.

(1) Zakon o mednarodnem zasebnem pravu (RT I 2002, 35, 217). Na spletu: <https://www.riigiteataja.ee/akt/13242136?leiaKehtiv>.

Spletna stran je del portala [Tvoja Evropa](#).

Veseli smo vaših [povratnih informacij](#) o uporabnosti informacij.

Zadnja posodobitev: 29/01/2025

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je

odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.